

JO, KDYĀ½ JE S KĀ•M, NA ĀĀEM, I KDE

StĀ™eda, 06 leden 2021

"Tu tu tĀ° tu du du du tĀ°,"

rozdrnĀ•el se telefon a vyruĀjil mĀ› z polednĀ- siesty nad kĀjvou. "DobrĀ© rĀjno," ozval se hlubokĀ½ hlas. "Tak co, koukla ses ven,

jak je tam krĀj;snĀ›? Co Ā™Ā-kĀjĀ; na to nebe a na to slunĀ-Ā•ko?" Koukla jsem se. "KrĀjĀjĀjĀj;snĀ›," zĀ-vla jsem a potĀ›Ājila oko pohledem na blankytnĀ© nebe a slunĀ-Ā•ko, hĀ™ejĀ-cĀ- pĀ™es okno jak nĀ›kdy uprostĀ™ed Ā•ervence. "To je ale den, vĀ-Āj, jak musĀ- bĀ½t perfektnĀ› na horĀjch?" zeptal se hlas na druhĀ©m konci.

"Jestli jsi pĀ™es noc nezmĀ›nila

nĀjzor, tak co Ā™Ā-kĀjĀ; Ā½e bychom vyrazili na bĀ›Ā½ky? Teda jestli na to mĀjĀ; jeĀjtĀ› odvahu," zasmĀjil se mĀj pĀ™Ā-tel. "Nerozmyslela sis to?"

VzpomnĀ›la jsem si na svĀ© bĀ›Ā½kovĀ©

extempore z doby ĀjkolnĀ-ho lyĀ½aĀ™skĀ©ho vĀ½cviku a v duchu se usmĀjila. Dostali jsme tenkrĀjt ĀjkolnĀ- lyĀ½e, velikost jednotnĀj Ā©" odhadem tak dva a pĀl metru, ĀjkolnĀ-boty, velikost tĀ©Ā½ jednotnĀj Ā©" asi osm aĀ½ devĀt, zatĀ-mco vĀ›tĀjina nĀjs nemĀ›Ā™ila vĀ-c jak metr sedmdesĀjt a noĀ½ky jsme mĀ›li ve velikosti pĀ›t aĀ½ Ājest. NĀ›kteĀ™Ā- i mĀ©nĀ›. Vyfasovali jsme dva vosky Ā©" jeden Ā•ervenĀ½, druhĀ½ modrĀ½. To, Ā½e kromĀ› barvy majĀ- i jinĀ© odliĀjnosti, jsme zjistili aĀ½ pĀ™i vyhnĀjnĀ- z rĀje. PĀjni uĀ•itelĀ© naplĀjnovali pro nĀjs, povĀ›tĀjinou nebĀ›Ā½kaĀ™e, asi patnĀjctikilometrovĀ½ okruh, konĀ•Ā-cĀ-nahoĀ™e na svahu u vleku. ZatĀ-mco polovina z nĀjs padala vesele do snĀ›hu hned napravo od stopy, hned zas nalevo, protoĀ½e jejich vosk z nich udĀ›lal nezĀ™-zenĀ© stĀ™ely Ā™Ā-tĀ-cĀ- se rychlostĀ- namydlenĀ©ho blesku i na rovinĀ›, druhĀj polovina zase padala na opaĀ•nĀ© strany a pracnĀ› z lyĀ½Ā- kaĀ½dĀ© dva kroky odklepĀjvala nĀjnosy snĀ›hu, co se lepily k navoskovanĀ© skluznici jako maxipodpatky. ĀĀlovĀ›k by netuĀjil, jak se mĀ›Ā½e zapotit pĀ™i neustĀjĀ©m padĀjnĀ- do ledovĀ©ho snĀ›hu a nĀjlednĀ©m zvedĀjnĀ- se, dokud si to sĀjim nevyzkouĀjĀ- na vlastnĀ-m tĀ›le. RĀjzem nĀjim vĀjem bylo jasnĀ©, proĀ• jsme si mĀ›li oblĀ©ct jen tenkĀ© vĀ›trovky...

KdyĀ½ jsme na zĀjvĀ›r stanuli nahoĀ™e na

HajcabĀjku, asi o pĀ›t metrĀ- nĀ-Ā½e od mĀ-sta, kde se vystupuje z vleku, a dostali jsme povel sjet dolĀ- a kolem cesty se vrĀjit do chaty, naĀjtvanĀ› jsme zuli bĀ›Ā½ky a kopec potupnĀ› seĀjli pĀ›Ājky. NaĀjim velitelĀ™ muselo pĀ›knĀ› znĀ-t v uĀjĀ-ch, jak jsme je, mokĀ™Ā- a zniĀ•enĀ-, v duchu proklĀ-nali.

Po vzoru wordovĀ©ho dokumentu jsem

tedy tuto nemilou historii celou oznaĀila a Ā›ukla na klĀjvesu delete a veĀjkerĀ© vzpomĀ-nky na dosavadnĀ- pokusy o bĀ›Ā½kovĀjnĀ- jednĀ-m rĀjzem vymazala z pamĀ›ti. Vybavila jsem si, jak jsem pĀ™ed rokem zaĀ•ala nevinnĀ› koketovat s myĀjlenkou, Ā½e to na bĀ›Ā½kĀjch zkusĀ-m znovu. Dlouho, pĀ™edlouho jsem se rozhodovala, neĀ½ jsem sehnala v okolĀ- svĀ½ch znĀjmnĀ½ch spĀ™Ā-znĀ›nou duĀji, kterĀj by to chtĀ›la zkusit se mnou. AĀ½ jednou. Umluvila jsem kamarĀjdku, veĀ•er nad vĀ-nkem jsme vytyĀily trasu, vypĀjĀily bĀ›Ā½ky z pĀjĀovny a domluvily se na nedĀ›li, kdy vyrazĀ-me. V sobotu se vĀjak slunĀ-Ā•ko zaĀ•alo probĀ-rat ze zimnĀ-ho spĀjnku, zatopilo a povolalo oblevu (nenĀ- divu, byl skoro konec zimy a jaro se hlĀjisilo nastoupit do sluĀ½by). PĀ™es sobotu nĀjim tak snĀ-h rozĀjil, a nezbylo, neĀ½ v pondĀ›lĀ- jĀ-t lyĀ½e vrĀjit zpĀ›t do pĀjĀovny. Na trĀjvĀ› nebo na blĀjtĀ› se nĀjim to zkouĀjet nechtĀ›lo, nevĀ›Ā™ili byste, jak ty sedmikrĀjisky dĀ›snĀ› dĀ™ou :-)

V duchu jsem se zasmĀjila a zajĀsala.

Na rozdĀ-l od

studentskĀ©ho sexu bylo nejen s kĀ½m a s Ā•Ā-m, ale i kde!" SamozĀ™ejmĀ›, Ā½e jsem si to nerozmyslela!" vykĀ™ikla jsem jako skautĀ-k. "Jen se oblĀ©knu a mĀ›Ā½eme vyrazit."

VĀ›novala jsem letmĀ½

pohled teplomĀ›ru venku za oknem, aniĀ½ bych namĀ›Ā™enĀ© teplotĀ› vĀ›novala vĀ-c

pozornosti. Stejně od doby, kdy spadl ze třešňového patra vinou špatné hmotnosti ukazoval setrvale matně, i když v létě pařilo slunce tak, že jsem na parapetu mohla smážit vlněnou oku a plastové misky na jejím položeném se záhy rozpouštěly.

"Tak fajn. Asi

tak za pár hodin jsem u tebe, boky vezmeme u našich a vyrazíme. Plánoval bych nějakou nenáročnou trasu pro zájezdek, vyjedeme nahoru na Poháňany, sjedeme do Jávovů a zase zpátky. Osm, deset kilometrů, nic hrozného to nebude."

"Proč

ne," odtušila jsem. "Doufám, že to zvládnu."

Za oknem v autě

bylo horko, musela jsem si sundat bundu a rozepnout mikinu až dolů. Sluníčko svítilo pářivě a sněh se tálil jako jaty posazené drahokamy. Nebe bylo nechutně chrpové.

Zaparkovali jsme

auto. Aha, zdá se, že trochu fouká, napadlo mě, když jsem uviděla, jak se vedle nás ohýbají třešňové smrky. Ouha, nečtyřmi otevřenými dveřmi. Aha, tak ono fouká trochu víc, došlo mi, když jsem zabrala víc a prala se o dvě s větrem. Když jsem vylezla z auta, dostala jsem přes nos od mrazu.

"No, je trošku

chladnější, ale na sluníčku bude lepší."

"Je poždání zima," pravila maminka máho pářivě a zapnula si zip až pod krk.

"No, je trochu chladnější, pravda," uznal můj nejdražší a zadával se do sluníčka. "Matně je jistě, ale to dělá ten větr."

"Neboj se, až se začne pohybovat, tak nám bude pářivě horko," úšklebkem do mě loktem. V zimě jsem byla tak zmrzlá, že jsem se málem přelomila vejpřijako eskymácký ponožka.

"Nahoru,"

zavelel pod kopcem a my ho poslušně následovaly, pářivě jen bylo rozumnější se hřábat, než stájet a mrznout. Na kopci se zastavil, sundal batoh, vytáhl foťák a udělal pár snímků. Potom ukázal rukou směrem dolů.

"Cože?" Nečtěla jsem. Horko třešňovo jsem na těch klouzavých prknech vystoupala na kopec, tak snad tebe nepojedu zase dolů.

"No dolů," vysvětlil podruhé s nechápavým vzhledem ve tvářích.

"Tam je stopa, pářivě to tu znáš. Pojedeme kolem Jedovů a pak lesem směrem na Jávovů."

"Ale jak dolá? Nemám sjezdovky," zařpá'la jsem. "Vády se zabiju."

"Ty s tã-m nadãíã. Nohy do pluhu a pomalu dolá. Jen dãívej bacha na ty dãti."

Mrkla jsem dolá na svah, kde veselé sãkovala a lyãovala a bobovala dã-tka pãedãkolnã-ho a ãkolnã-ho vãku. Zauvaãovala jsem, jestli to nebude lã-p po zadku a bããky s hãlkama poslat napãed expres.

Zatã-mco pãã-tel a jeho maminka elegantnã sjeli dolá, zvlãdajã-c pãitom i jakãsi oblouãky, mã neposlouchaly ani nohy, ani bããky. Nakonec jsem opravdu sjela dolá a bez pãdu! Prvnã-ãspãch tu byl. Veãer bude co slavit!

Kolem nãs, navzdory mrazu i vãtru, bylo docela ãivo. Bããkaã v obou smãrech bylo vã-c neãã zajã-cã na poli. Dã-vala jsem se kolem a kolem, snaãila se napodobit jejich pohyby a docela jsem to zvlãdla, pravda, aã na sem tam malã zakymãcenã a ztrãitu rovnovãhy. Spadnout jsem si zakãzala, protoãe jsem mãla strach, ãe bych se nezvedla a kdyãã uãã, tak by to rozhodnã nebylo elegantnã- vysokoãenã- alã laãka a pãã-telã v fotoaparãit mi nahãnãl oprãvnãnou hrãzu.

Jã-zda lesem byla nãããdhernã, jedna radost, ono to bããkovã- nenã- vãbec straãnã, a ta panorãmata byla tãããk krãsnã, ãe ani Homolkovic takovã nevidãli. Kdyã jsme dojeli na konec lesa a stopa vedla dãl pães pole, tak se ta krãsa zmãnila zase v jinou. Slunã-ãko se sklãnãlo k obzoru a snã-h se tãpytil, zããil a leskl. Na otevãenãm poli vã-tr poããdnã zesãlil. Snã-h poletoval ve vãtru jako mrazivã ãeka, jednotlivã prameny se plazily pães bã-lã pole jako nekoneãnã- hãdci a proti slunci to vypadalo jako bã-lã studenã plameny ohnã. Zãvãje vypadaly jako pã-seãnã duny a vyjetã stopa byla okamãitã zavããã a ztracenã.

Zima byla neskuteãnã. Necãtila jsem prsty na rukou a levã ucho i pod tlustou ãepicã- zaãalo odumãrat. Pãesto jsem se zastavila a hledãla okouzlenã na ty snãhovã vlny, kterã utã-kaly pães pole ke slunci.

"Jedãm, nestãj, nebo umrzneã," probral mã pãã-telã v hlas. Teprve nynã- jsem si uvãdomila tu straãnou zimu, neskuteãnãã vã-tr a odumãelã konãetiny. Vyrasila jsem dolá do dãdiny a pãedstava horkãho ãaje s rumem mã vãbila jako bludiãka v baãinã zbloudilãho poutãka, leã rychlostã- nesrovnatelnã vyããã. Myslã-m, ãe bych v tã chvãli pãedbãhla i velblouda v trysku.

Pãed hospodou jsem oloupala z tvããme zmrzlã slzy a ostatnã- nãmrazu. Pohled na pãã-telã v plnovous v nãs vyvolal salvu smãchu, protoãe byl skrz naskrz zledovatãlãã a mohl se tak lehce olãmat i s vousy. Depilace tãmãã dokonalã a zadarmo. Jenãe se nenechal, prãã radãji poãkã, aãã to roztaje samo.

"A to je na bãããch vãdycky takovã zima?" ptala jsem se naivnã.

"Ne, dnes je to extrãmnã- zima," pãããla dvojhlasnã odpovãã, ale v obou pãrech oãã- blããskaly takovãã zvlããitnã- ohnã-ãky, ãe jsem doãjla k zãvãru, ãe nãkdy to je jeãã- horãã-. V pãã-jemnã hospãdce bylo teplo, rum vonãl a pãipomãnal Vãjnoce a ãas ubãhal rychleji, neã jinde. Jenãe nãs ãekala jeãã cesta zpãt.

Venku jsem dost krutã bojovala s nutkãnã-m zalãzt zpãt a poãkat, aãã mãj nejdraããã- dojede k autu a zajede (snad!!!) pro mne. Jen vãdomã-, ãe by se jstã nevrãtil, mã donutilo pãipnout si

lyÁ¾e a vydat se zpÁ›t.

Slunce mezitÁ-m zapadlo a zima se tak jeÁ›tÁ› prohloubila. UÁ¾ nezalÁ©zala jen za nehty, ale pÁ™Á-mo aÁ¾ za spodnÁ- prÁ›dlo, potvora, a mrznout mi zaÁ•aly i prsty na nohou v botÁ›ch o dvÁ› Á•Á-sla vÁ›tÁ›ch a pod tÁ™emi pÁ›ry tlustÁ½ch ponoÁ¾ek, coÁ¾ bylo na povÁ›enou. Od zÁ›stÁ- nÁ-Á¾ jsem pÁ™estala vnÁ-mat ruce. V hlavÁ› mi bloumala myÁ›lenka, jestli aÁ¾ si sundÁ›m rukavice, ty prsty tam zÁ›stanou a odloupnou se jako zlomenÁ½ nanuk, a nebo jestli je vytÁ›hnu ven vcelku a teprve potom odpadnou.

Nasadila jsem do poÁ™Á›dnÁ©ho bÁ›hu a myslÁ-m, Á¾e bych v tÁ© chvÁ-li dohonila i Katku Neumannovou. Jo, zima s Á•lovÁ›kem dokÁ›Á¾e zÁ›zraky! Cestou mÁ› napadaly docela oprÁ›vnÁ›nÁ© Á°vahy, Á¾e kaÁ¾dÁ½ sportovec musÁ- bÁ½t tak trochu masochista, jinak by se do toho samomuÁ•enÁ- nemohl pouÁ›tÁ›t dobrovolnÁ›.

Na konci toho strastiplnÁ©ho pole mi pÁ™estala bÁ½t aÁ¾ takovÁ› zima, cestou do kopce lesem mi lehce roztÁ›ily vÁ›jechny prsty a nahoÁ™e pod Jedovou jsem se docela zahÁ™Á›la â€“ dokonce tak, Á¾e jsem si uvolnila lÁ-mec od bundy a rozepla zip asi o dva centimetry.

VÁ›Á™te â€“ nevÁ›Á™te, do auta jsem sedala s nadÁ›enÁ-m, Á¾e si poÁ™Á-dÁ-m vlastnÁ- bÁ›Á¾ky a tÁ›Á›ila jsem se, aÁ¾ vyrazÁ-me pÁ™Á-Á›tÁ›. Jen si koupÁ-m novÁ½ a poÁ•kÁ›m si na pÁ™Á-znivÁ›jÁ›- podmÁ-nky. OstatnÁ›, stejnÁ› si myslÁ-m, Á¾e to vÁ›jechno bylo jen na mÁ› narafiÁ•enÁ©, ta dÁ›snÁ› zima musela bÁ½t na zvlÁ›jÁ›nÁ- objednÁ›vku, Á¾e to byla jedna z mnoha zkouÁ›jek "odolnosti", co si na mÁ› to mÁ© zlatÁ-Á•ko vymyslelo. JupÁ- jÁ› jÁ¾Á¾u, a jÁ› proÁ›la!

Mezi nÁ›mi dÁ›vÁ•aty, VodomÁ›rku pÁ™ece jen tak nÁ›co neporazÁ-, no ne?

VODOMÁŠRKA

P.S. Pro ty, kteÁ™Á- by chtÁ›li VodomÁ›rku a jejÁ- znÁ›mÁ© prÁ›sknout: dÁ›lo se to dÁ›vno pÁ™ed covidem.